

AVICE BENNER CHO

Konzulváros (SF-monológ)

A város vonaglik.

Az épületek már napok óta boldogtalanok.

Néha felágaskodnak és gózt prüszkölnek a levegőbe.

Így szabadulnak meg saját tenyésztésű biotuningolt parazitáiktól,
melyeket az idegenek bútorként használnak.

A legbeteggebbek verejtékeznek és véreznek.

Az emberi zóna peremén mindezt a kövezeten állva is érezni lehet.

A mozgó épületek alatt remeg a talaj.

Az ablaktáblák rezgéséből kiolvasható Arieka bioritmusa,
mennyire hiányzik már nekik a drog.

A perisztaltikus mozgás azonban működik visszafelé is,
és ezzel együtt a függés is továbbterjed a városon túl.

Ez a világ a halálán van.

Törésvonalak, renegátok, gerillakonzulok, nyughatatlan csonkoltak,
nyelvhiány.

Vonzó borzadály.

De igazság szerint még azt is leszárom, ha nem pontosan így van.

Nem a múltra gondolok, hanem a jelenre.

A kimenet mindig közös elmének tűnik.

A Konzulvárost és a leszerződött tanyákat összekötő bélrendszeren
keresztül

már nem érkezik élelem.

És a tartalék generátorok sem működhetnek örökké.

És akkor, amikor az utcáinkon már a szögek sem hasonlítanak eredeti
állapotukra,

eszembe jut.

Hogy milyen érzés volt benépesíteni a házak mögött megbúvó várost
a gyermeki képzelet összes képtelenségével.

Ebből aztán villámgyorsan bomlik ki minden más.

Majd elkezdhetnek hasonlatként használni.

Ismertek.

Én vagyok a lány, akinek fáj a sötétben, és megette,
amit adtak neki.

H. Nagy Péter gyűjtése